

Hổ Môi

Contents

Hổ Môi	1
1. Chương 1: Phiên Nào Của Anh Hùng Đánh Hổ Văn Thanh Dung	1
2. Chương 2: Sinh Kế Của Đại Mập Mạp Mê Tam Mê Thất	4
3. Chương 3: Tìm Kiếm Cô Nương Thiên Hạ Vô Song	7
4. Chương 4: Một Ngày Của Văn Tam Lang	11
5. Chương 5: Bí Mật Của Mê Tam Mê Thất	16

Hổ Môi

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên qua, cổ đạiEdit: Vũ Beta: Yu MingMột người là quý công tử thể gia hiển hách, một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-moi>

1. Chương 1: Phiên Nào Của Anh Hùng Đánh Hổ Văn Thanh Dung

Phiên nào rồi cuộc là cái gì vậy?

Nó có thể có ở giữa lông mày của thiếu nữ tuyệt sắc chờ chồng.

Có thể là bệnh bất lực của lão nhân mập mạp

Nó có thể là nhi tử chí hiếu vừa mới chết cha

Cũng có thể là anh hùng đánh hổ cô độc bị bóng đè

Tóm lại,

Phiên nào là một bí ẩn, từng đám mây quanh người.

Ở Tế Mi huyện những người nam tính đứng đầu, tổng cộng chỉ có ba người:

—— Quan Công, Triệu Tử Long, và Văn Thanh Dung.

Hai vị trước là từ trong miệng dân chúng kể ra, sau đó thành truyền kỳ ở phường thị phố tứ.

Vị còn lại, chính là mộng xuân của tất cả thiếu nữ chờ gả.

Như trăng như sao, chiếu sáng đêm dài, Văn gia Tam công tử, cho tới bây giờ vẫn luôn là anh hùng cái thế trong phạm vi trăm dặm gần đây, cuộc đời đầy phong ba bão táp của hắn, kỳ thật bắt đầu từ một lần bắn ác hổ giúp đời.

Năm năm trước, Tế Mi huyện đột nhiên rơi vào khủng bố chưa bao giờ từng có, một đầu hổ sắc sảo không biết từ nơi nào mà đến phá vỡ bình tĩnh của nam nam nữ nữ, hổ này ngậm người bị cắn chết, nằm rạp giữa núi, kiêu ngạo như cường đạo trên núi cách đó không xa, khi đó, Văn thị cả nhà già trẻ bắt đầu chuyển vào.

Người, hổ, gặp nhau ở đường hẹp.

Nguy cơ xảy ra, Văn gia Tam công tử mười tám tuổi, từ trong lão nhược phu nhụ (phụ nữ trẻ em) Động thân mà ra, hắn cưỡi ngựa giương cung lấp tên, chỉ một mũi tên, liền đem ác hổ bắn xuống vách núi đen.

Mọi người trong Tế Mi huyện nói, trong nháy mắt đó, đôi mắt thanh tú của Văn Tam Lang mở to, mái tóc bóng mượt buông rơi trên vai, mặt như bôi phấn, môi đỏ như tô son, quả thực thật giống như bức tranh thần tiên hạ thế, mà tư thế oai hùng giương cung bắn hổ của hắn, càng làm cho mấy thiếu nữ không ngừng thét chói tai.

Tiếng thét, cùng kèm theo tiếng kêu ngưỡng mộ, vây quanh Văn Tam Lang, từ Hạ lưu truyền đến Đông, lại từ Thu lưu truyền đến Xuân.

Trong nháy mắt, Văn Thanh Dung thành anh hùng đánh hổ kiêm danh môn lãng phiệt, giờ đã hai mươi có tam.

.....

Văn phủ.

Văn Tam Lang anh hùng đánh hổ hai mươi có tam đang yên ổn ngồi ăn canh, hắn hơi hơi nhíu mày, giống như lệ xuân trên sông bị gió thổi lên một đạo xuân thủy.

Toàn bộ phòng tràn ngập nùng hương, tiếng gầm từ xa đến gần đánh về phía xuân thủy cũng tựa như Văn Tam Lang.

Hắn ngẩng đầu, buông canh, khe khẽ thở dài.

“Đại tỷ, nhị tỷ, cẩn thận bình hoa của ta!”

Đồ sứ vỡ vụn gây ra tiếng huyền oán, Văn gia đại tiểu thư nữ hiệp giống như gió xoáy cuốn vào, chống nạnh đứng ở trước mặt Văn Thanh Dung.

“Tam Lang!” Nàng oán hận nói: “Người tới phân xử!”

Văn Tam Lang trong nháy mắt thở dài.

Thế đó, hắn nghĩ, ai lại vì bình hoa tiền triều lỗi thời đáng thương phân xử!

Ngay sau đó, Văn nhị tiểu thư cũng không cam chịu yếu thế, đi theo giẫm chân chạy tới, kêu gào: “Tam Lang Tam Lang, đừng nghe nàng nói bậy.”

Văn Tam Lang trái nhìn phải ngó, “Đại tỷ, người nói trước đi.” Hắn nói.

Văn đại tiểu thư lập tức đắc ý lên trời, “Tam Lang, người cũng biết bản lãnh của tỷ tỷ ta, tài văn chương tốt, thưởng thức cũng cao, thủ cái dang tự, đương nhiên không nói chơi!”

Văn Tam Lang không chút do dự gật đầu, giống như thực đồng ý, bộ dáng thực cổ động, “Sau đó thì sao?” Hắn hỏi.

Vì thế Văn đại tiểu thư hếch mũi lên nói tiếp: “Văn Vô Văn Vô, họ Văn tên Vô, trên trời dưới đất, văn võ song toàn, Tam Lang! Người nghe một chút, làm sao lại có thể tìm ra tên quốc sắc thiên hương phong

nhã tuyệt đỉnh như thế!” Nàng bĩu môi phun, “Thiên chỉ Nhị nha đầu tác quái, không học vẫn không nghề nghiệp, ý kiến còn nhiều!”

Văn nhị tiểu thư thét chói tai, một chương ác hổ thâm tâm, khó khăn lắm đem Văn đại bác ra ba trượng, “Phi! Cái gì Văn Võ! Tam Lang, nghe ta, kêu Văn Minh! Có thiên có nguyệt, giống nhau không thiếu, muốn bao nhiêu thần khí thì có bấy nhiêu!” Nàng với Văn đại tỷ vừa đánh vừa tranh thủ quay lại nói, “Nói chuyện với người nha! Tam Lang!”

Văn Võ?

Văn Minh?

Văn Tam Lang nhìn quanh cả phòng hỗn độn, thật phiền não khó hiểu nói: “Đặt tên cho ai?”

Hai mỹ nữ đang kịch chiến nhất tề trả lời: “Tự nhiên là Văn gia tiểu oa nhi.”

Văn Tam Lang lại hỏi: “Di? Văn gia có tiểu oa nhi rồi? Như thế nào ta không biết? Ai có con vậy?”

Lại nghĩ, Văn đại tiểu thư lấy chồng đã hơn sáu năm, vị hôn phu tòng quân, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đã hơn năm không có trở về nhà, nếu như có con, đó là hồng hạnh xuất tường trộm hán tử.

Văn nhị tiểu thư đính hôn ba năm, tương công tương lai làm quan trong triều, ước định cuối năm cưới, nếu nàng có tiểu oa nhi, đó là chưa cưới mà đã có con.

Còn lại, Văn lão gia chết sớm, Văn lão phu nhân tuổi trên năm mươi gầy yếu nằm trên giường, nếu lão nhân gia nàng mang thai tiểu oa nhi, này.

Đây cũng là thần tích.

Bên kia, Văn đại Văn nhị cùng chung chí hướng nhìn chăm chăm Văn Tam Lang, nhìn đến hần kinh hồn táng đảm, vì thế bất khả tư nghị chỉ vào mình: “Ta. Ta?”

Văn đại nói: “Tam lang, người nếu sinh hạ đứa nhỏ, kêu Văn Võ được không?”

Văn nhị phun một ngụm, “Xùy! Xùy! Tam Lang, phải kêu Văn Minh!”

Văn Thanh Dung thở dài, ngạc nhiên nói: “Ta còn không có nương tử, ở đâu ra đứa nhỏ?”

Văn đại, Văn nhị lập tức giật nảy mình sững sốt, hai người hai mặt nhìn nhau, “Đúng. Đúng nha, Tam Lang còn không có nương tử!”

Văn Tam Lang gật đầu, thật cao hứng tỷ lệ rất cực có thể đạt thành chung nhận thức, hai tay hần gác lên, lần lượt lại gần nói: “Không có thành thân, ở đâu ra nương tử.”

Văn đại Văn nhị ghé vào một chỗ thì thầm, quay đầu như thấy quỷ, “Đúng. Đúng nha, Tam Lang còn không có thành thân.”

Văn Tam Lang cười khổ: “Không có ý trung nhân, như thế nào thành thân?”

Tiếp đó là không quen biết cô nương, sao có ý trung nhân vân vân, một tầng một tầng xâu vào, sau giữa trưa, Văn phủ lâm vào sương mù tự hỏi chưa từng có.

Đứa nhỏ = nương tử = thành thân = ý trung nhân = cô nương.

Cô nương = ý trung nhân = thành thân = nương tử = đứa nhỏ.

Tựa hồ mỗi một bước, đều là bậc cửa.

Cô nương a cô nương, ở trên đời này, trừ bỏ bà mối, tú bà, mẹ mìn, bà mụ, còn có ai sẽ nhận thức nhiều cô nương như vậy đâu!

Văn đại Văn nhị cùng chung mối thù thâm hữu linh tê, các nàng rốt cực tra ra phiền não nhất trong lòng anh hùng đánh hổ Văn Tam Lang, “Yên tâm, Tam Lang, chỉ cần có bà mối, còn lại tất cả, đều sẽ có!” Các nàng chém đinh chặt sắt nói.

Văn Tam Lang uống một ngụm nùng canh, hỏi tiểu tư, “Cái này là cái gì vậy?”

Tiểu tư đỏ hồng mặt, ánh mắt xem chủ nhân có chút đồng tình, “Hồi tam thiếu gia, đây là canh Đại Lực Hồi Xuân Hổ Tiên*.”

*à ừ, cái này là cái ấy ấy của con hổ nấu thành canh =]]

Phiền nào a phiền nào, phiền nào chỗ nào cũng có .

Văn phủ tựa như mở cái lưới thật lớn, ánh mắt mọi người đều nhìn Văn Thanh Dung, thẳng đem phiền nào của anh hùng đánh hổ hai mươi có tam không có đứa nhỏ không có nương tử lại bụng rỗng uống xong canh Hổ Tiên, liệt thành trăm ngàn loại khả năng.

Hai tỷ tỷ luôn đem “Quả” đặt trước “Nhân”, cảm thấy không có tiểu oa nhi họ Văn để đặt tên, thật tịch mịch, thật không thú vị, thật cô đơn, thời gian liên quan cũng ảm đạm.

*Quả: kết quả. Nhân: nguyên nhân

Lão phu nhân thấy tổng không có cháu ngoại cháu trai ôm, liền lòng nghi ngờ con bất lực, vì thế Văn phủ không pha trà nữa, mà nấu canh Hổ Tiên, thẳng đem thánh nhân cũng có thể như lang như hổ.

Tiểu tư cảm thấy, Tam công tử bộ dạng quá tốt, có phiêu lưu giảm thọ, khả năng cưới không đến phu nhân xứng đôi.

Văn Thanh Dung nghĩ , có lẽ, có vợ mà nói, sẽ không có phiền nào rồi.

2. Chương 2: Sinh Kế Của Đại Mập Mạp Mẽ Tam Mẽ Thất

Ba trăm sáu mươi nghề

Nghề nào cũng có trạng nguyên

Từ kỹ nữ đến tú bà

Đậu khấu cũng có thể mài thành yêu

Hoa Mộc Lan thay cha đi tòng quân

Thỏ đực thỏ cái chung một hang ổ

Vì thế Mẽ Tam Mẽ Thất nói

Nam nhân làm sinh kế của nữ nhân

Cũng không có cái gì ngạc nhiên

Lệnh triệu tập bà mối của Văn phủ thật giống như tiếng rít gió của mũi tên sắc bén, một đường bay lên trời để lại vết sáng, ầm ầm nổ tung ở trên bầu trời, khiến mỗi thiếu nữ trẻ trung muốn gả trông mong giống như pháo hoa.

Bố cáo tìm môi (người làm môi) vừa dán chưa được mấy ngày, trong phương viên trăm dặm tất cả người giới ăn nói, người có chữ môi, đều tập hợp hay nói đúng hơn là nhào vào hậu viện Văn gia.

Văn Tam Lang ngồi ở chỗ cao nhất, trực giác mình đã biến thành hổ, đang bị vô số mắt đao mắt kiếm kiếm kiếm dụng tâm kín đáo đẩy vào đường cùng.

Tất cả bà mối ăn uống vui chơi tổng cộng ba ngày ba đêm, các bức họa thân cận chất đầy Văn phủ.

Trong lúc cảnh tượng ồn ào náo động, Văn Tam Lang lại đột nhiên híp híp hai mắt, hẩn ở chỗ hành lang gấp khúc dừng bước lại, nhìn chăm chăm một đoàn hỗn loạn trước mắt, trong lòng ngạc nhiên.

Tiểu tư vạm vỡ năng sát ngôn quan sắc*, theo ánh mắt chủ nhân nhìn ra, chỉ thấy trong đồng bà mối có một người mập đang ăn uống thả cửa.

*đoán ý qua lời nói sắc mặt.

“Hắn là ai vậy?” Văn Tam Lang hỏi tiểu tư.

Tiểu tư không cần nghĩ nhiều, lập tức liền đáp: “Hồi Tam thiếu gia, người nọ kêu Mễ Tam Mễ Thất, cũng là làm nghề mai mối.”

Văn Tam Lang kinh hãi, thiên! Trên đời này thật sự còn có nam bà mối! Tại thời điểm này, cho tới bây giờ tâm hiếu kỳ vẫn khuyết thiếu giờ liền như sóng triều mà đến, nhanh chóng tìm hiểu đỉnh sóng.

Vì thế, Văn gia Tam thiếu gia hạ lệnh, muốn triệu kiến một mình Mễ Tam Mễ Thất.

.....

Mễ Tam Mễ Thất xuyên qua hậu viện hỗn loạn, thời điểm một cước bước vào tiền thính trắng lẹ, miệng còn đang say sưa nhai miếng thịt đầu heo bép ngọt mềm mềm dai dai.

Lúc ấy, chủ nhân còn chưa tới, Mễ Tam Mễ Thất tự ngu tự nhạc*, hắn có chút sững sờ nhìn bình hoa cổ cực lớn trước mắt, cảm thán hồi lâu, hắn vụng trộm đưa tay, sờ soạng một cái, sau đó huýt sáo, liền tiếp tục lười.

*tự bày trò tiêu khiển

“Hàng tiền triều, tự sư tầm!” Phía sau đột nhiên có thanh âm nói như vậy.

Mễ Tam Mễ Thất bị dọa, ngay cả thịt ở trên người cũng run rẩy vài cái, hắn quay đầu, chỉ thấy truyền kỳ anh hùng Văn Thanh Dung trong tâm của các thiếu nữ Tế Mi huyện đang chậm rãi đi tới, rất có hứng thú nhìn chằm chằm mình.

Mễ Tam Mễ Thất vội vàng nuốt xuống miếng thịt trong miệng, mắt híp lại, mũi nhăn lại, má lúm đồng tiền hiện ra, hắn cười nghênh đón, “Tam công tử! Kính đã lâu kính đã lâu!” Thuận tiện lộ ra hai bên răng nanh đáng yêu.

“Mời ngồi.” Văn Thanh Dung nói.

“Tạ ngồi.” Mễ Tam Mễ Thất còn thật sự vái chào, đi thông thả khoan thai vung lên áo dài ngồi xuống ghế.

Văn Thanh Dung nhìn không hề chớp mắt, trực giác người này có phong cách cổ xưa, diễn hí khúc cũng hình như có thú, cảm thấy vui vẻ lên, “Họ gì?” Hắn hỏi y, thuận miệng phân phó tiểu tư dâng trà.

Mễ Tam Mễ Thất bên kia hạ thấp người, “A.kẻ hèn này chính là họ Mễ.”

Văn Tam Lang thấp khụ, ý cười trong mắt. “Nhiều tuổi.”

“Hổ thẹn hổ thẹn, hai mươi đầu năm!”

Này có cái gì hổ thẹn? Văn Thanh Dung nghĩ.

Một béo một gầy, hai người đối diện.

Mễ Tam Mễ Thất có chút khấn trương, hắn một ngụm uống cạn nước trà tiểu tư bưng lên, lau mặt, người mập dễ dàng ra mồ hôi cảm thấy buồn bực, nhà người có tiền pha trà gì, như thế nào mà chảy nhiều mồ hôi như vậy.

“Người thực là làm mai mối?” Văn Thanh Dung tò mò cười hỏi, anh tuần bức người.

Mễ Tam Mễ Thất chỉ cảm thấy một trận chói sáng, giống như có loại xúc động cảm thú, “Bắc cầu làm mối, tán gẫu làm sinh kế.” Gặp quý! Như thế nào càng lúc càng nóng! ! ! Hắn miễn cưỡng định thần, “Trong vài năm cũng coi như hơi có chút công tích, Tam công tử nếu không chê ta là nam nhân. Ta. Tiểu nhân. Thuộc hạ. Này. Kẻ hèn chính là.” Hắn liên tục thay đổi nhiều cái tự xưng, cà lăm .

Văn Thanh Dung nhìn Mễ Tam Mễ Thất từ trên xuống dưới, tên mập này cổ cổ quái quái, ngôn hành cử chỉ cũng cổ cổ quái quái, làm sinh kế cổ cổ quái quái, rõ ràng liếc mắt một cái nhìn lại đều là thịt, lại cổ cổ

quái quái nhìn mượt mà thuận mắt, nhất là nụ cười kia, lộ ra má lúm đồng tiền cùng răng nanh nhọn nhát, nhưng lại mạc danh kỳ diệu có cảm giác gầy gò.

“Tam công tử thích cô nương hình thức gì?” Mễ Tam Mễ Thất lấy ra mấy tờ giấy vàng, lấy ra cây bút cùn, đặt ở phần môi liếm liếm, trên mặt xuất hiện vẻ chuyên nghiệp, trên da thịt thì đầy mồ hôi, rơi xuống trên giấy, ngay lập tức lan ra, trong lòng hẩn kỳ quái, khí trời ngày Kinh Trập*, ngay cả mình sợ nóng, cũng không như thế.

*Kinh Trập: là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 5 hay 6 tháng 3

Văn Thanh Dung bắt động thanh sắc, hung hăng trừng mắt nhìn tiểu tư một cái, nghiêng rằng làm cho hẩn đi đổi một bình trà bình thường.

Tiểu tư vui vẻ chạy đi, cầm đi cả ấm trà đầy mùi hương.

Văn Thanh Dung quay đầu, chỉ thấy Mễ Tam Mễ Thất kia đang bình tĩnh nhìn mình, ánh mắt lửa nóng kia, giống như nhìn thấy một con chim, lại giống như nhìn thấy một gốc cây trúc đào, hẩn thở dài, có chút không vui, tuy rằng thấy đây chẳng qua là uy lực của canh Đại Lực Hồi Xuân Hồ Tiên.

Văn Tam Lang ho khan một mạnh,

Mễ Tam Mễ Thất bỗng nhiên từ trong thú đạo tưởng tượng hồi nhân đạo, không khỏi mồ hôi rơi như mưa, hẩn cười lớn, mày nhíu lại buồn rầu, nhớ lại sinh kế của mình, vì thế lại hỏi một câu: “Này. Tam công tử thích cô nương hình thức gì?”

Văn Thanh Dung đứng lên.

Mễ Tam Mễ Thất liền cũng lẳng đầu lẳng não đi theo đứng lên.

“Mời ngồi mời ngồi! Đừng câu thúc.” Chủ nhân xua tay ý bảo.

“A? Ách. Nha. A a a.” Vì thế đại mập mạp lại hồng hộc vội vàng đem mình nhét vào ghế dựa, hẩn cầm lấy bút cùn, lắc lắc, chờ Văn Tam Lang, tuy rằng hẩn đã muốn thực cố gắng làm mình nhìn qua giống như một bà mối thành khẩn lại chuyên nghiệp, bất quá lại có vẻ dữ phát buồn cười.

Văn Tam Lang cười đi thông thả vài bước, rất chân thành tự hỏi, mình rốt cuộc thích cô nương hình thức nào đâu? Hẩn liếc “Bà mối” Mễ một cái, “Có những cô nương dạng nào?” Hẩn hỏi.

Mập mạp đáp: “Dạng cô nương gì đều có!”

Khi đó, khẩu khí hai người nói chuyện đều rất cổ quái, một người giống khách làng chơi, một người giống chủ chứa.

Văn Tam Lang nói, “Ta chán ghét nữ nhân nói nhiều!” Hẩn nhớ tới những bà mối miệng rộng ở tiền thánh, có chút đau đầu.

Mễ Tam Mễ Thất bên lau mồ hôi bên vội vàng ghi lại, xòen xoẹt ở trên giấy vàng khoa tay múa chân.

Văn Tam Lang chú ý tới tư thế cầm bút kỳ quái của hẩn, giống như hài đồng không biết viết chữ.

“Không có hôi nách, bệnh phù chân.” Hẩn bổ sung.

Mập mạp Mễ tiếp tục vui đầu khổ nhớ.

Văn Thanh Dung nhu nhu thái dương, “Còn phải sinh được đứa nhỏ.”

Mễ Tam Mễ Thất ngẩng đầu, trên trán tầng tầng mồ hôi, biểu tình lơ mơ thống khổ, bộ dáng thật sự phi thường nóng, phi thường nóng.

“Cô nương Thiên Hạ Vô Song!” Văn công tử tổng kết, “Chính là cô nương ta thích!”

Mễ Tam Mễ Thất vọt đứng lên, hẩn đi về phía trước vài bước, vỗ vỗ ngực đầy mồ hôi ẩm ướt, “Đa tạ công tử yêu mến, Mễ mỗ nhất định không màng sống chết tận tâm tận lực, vì công tử cùng cô nương của công tử làm mối làm trâu ngựa!”

Văn Tam Lang cũng nhin không được nữa, phốc bật cười, mập mạp cổ cổ quái quái này.

Ánh mắt lóe lên, một trận gió thổi vào, sợi tóc người này cùng người kia quần quanh, môi như ngôi sao che phủ trên cao.

Ngày Kinh Trập.

Vốn là nên quần vật xuất động.

Mễ Tam Mễ Thất đột nhiên kêu to nóng quá, hai mắt liếc qua, âm âm đảo hướng Văn Thanh Dung.

Văn Tam Lang theo bản năng trốn tránh, giơ chân đá đi, chính giữa mục tiêu.

Cước lực của anh hùng đánh hổ đem đại mập mập nặng nề từ đầu thính đường này lăn xuống đầu thính đường kia, một tiếng vang thật lớn, khó khăn lắm mới tránh khỏi bình hoa cổ tiên triều.

Chờ Văn Thanh Dung đuổi qua thử nhìn xem, Mễ Tam Mễ Thất uống xong một chén canh Hổ Tiên đầy đã sớm ngất đi, trên tay còn gắt gao nắm lấy giấy vàng, phía trên vẽ bình hoa, bên cạnh không biết dùng văn tự gì mà ghi.

Hắn thật có thể làm mai mối cho người ta? Văn Thanh Dung cố sức nâng lên Mễ Tam Mễ Thất, vác trên vai rồng to kêu xe ngựa, nghĩ như vậy.

3. Chương 3: Tìm Kiếm Cô Nương Thiên Hạ Vô Song

Làn gió thơm dẫn tới trời rộng lớn,

Trắng mây cùng bãi địa tiên.

Hắn vì cùng y môi ước,

Bôn ba lao碌,

Mưa gió không hồi,

Mặc dù rơi vào cảnh giẫm thịt tiêu mỡ,

Lại tựa hồ như cùng cô nương Vô Song trong giấc mộng sai thủ sát vai

Khi Văn gia Tam thiếu gia Văn Thanh Dung lại một lần nữa nhớ tới nam bà mỗi mập mập Mễ, đã là năm ngày sau đó.

Lúc ấy, Tam Lang đang yên ổn ngồi ở phòng tính sổ sách, lấy bút đỏ vẽ, vẽ vẽ, hắn liền hoảng hốt, trước mắt dường như hiện ra một màu đỏ, đột nhiên nổi lên dị biến, liền giống như ngày trước mập mập kia nhắm chặt hai mắt âm âm áp xuống tới, trên mặt hiện lên má lúm đồng tiền.

Một cước của mình thật sự là đá không lưu tình chút nào, hắn nở nụ cười, mặc danh kỳ diệu liền xuất hiện hưng trí muốn đi dạo đêm hỏi thăm.

Văn Thanh Dung triệu tới tiểu tư, hỏi hắn có biết chỗ ở của Mễ Tam Mễ Thất, tiểu tư đương nhiên gật đầu nói biết, năm ngày trước chính hắn đánh xe đưa mập mập kia trở về nhà.

Vì thế, Văn Tam Lang phân phó xuất môn, cười ngựa ngồi nhìn bóng đêm mới mẻ.

Hắn ngồi ở trên ngựa cao cao, y phục phất phơ bay trong gió, dưới ánh trăng nghiêng chiếu xuống.

Quẹo trái, quẹo phải, thẳng đi đến một ngõ nhỏ quẹo vào, xuyên qua phố xá, dưới móng ngựa đất đất đất vang lên trong đêm tối, có thể làm cho người ta nghĩ tới vận mệnh.

Tiểu Tư rút cuộc nhìn đến cánh cửa quen thuộc, dừng lại trước đáp lời, “Tam thiếu gia, chính là nhà này.”

Quý công tử nhảy xuống ngựa, nhú mào đánh giá căn nhà nho nhỏ hơi có vẻ tan hoang trước mặt, sau cửa sổ mơ hồ truyền ra tiếng người nũng nịu.

Hắn khoát tay áo.

Tiểu tư lĩnh mệnh, tiến lên gõ cửa.

Bên trong lập tức có người hỏi: “Ai?” Thanh âm non nớt của nữ tử nhỏ tuổi như châu rơi vào trên khay bạc.

“Ta!” Tiểu tư phóng nhẹ thanh âm, vui vẻ đáp.

“Người là ai?”

“Ta là ta!”

Văn Thanh Dung nhú mày hừ lạnh, đẩy ra tiểu tư khờ đầu mộc não, đến gần nửa bước, ho nhẹ sau nói: “Quấy rầy, xin hỏi nhà này chính là họ Mễ?”

Bên trong khe hở thấy có tiếng thảo luận, sau một lúc lâu nói: “Đại khái là đi.”

“Như vậy, ” Văn Tam Lang lại hỏi, “Có một vị Mễ Tam Mễ Thất ở tại nơi này hay không?”

“Ồ? Nói như vậy, người là tìm Mễ Tam, Mễ Thất? Hay là Mễ Tam Mễ Thất?” Bên kia cửa thay đổi thanh âm tiểu cô nương.

Văn Tam Lang sửng sốt, cảm thấy mạo danh kỳ diệu.

“Không được! Mễ Thất, đại ca dặn qua, hắn không trở về, ai gõ cửa cũng không thể mở! Uy ! Uy ! Mễ Thất!”

Trong nhà tựa hồ xảy ra tranh chấp ở trình độ nào đó, ánh nến đong đưa.

Ngay sau đó, cửa chậm chậm kết một tiếng mở ra một nửa, cái đầu nhỏ nhỏ thò ra, mặt mày thanh tú mà tinh xảo.

Tiểu cô nương xinh đẹp tỉ mỉ nhìn Văn Tam Lang, đột nhiên hoan hô: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ! Người mau tới nha, là cô nương Thiên Hạ Vô Song!”

Cửa bị hoàn toàn mở ra, lại một tiểu cô nương nhảy tới, nháy đôi mắt như mị nhãn của hồ ly.

Văn Tam Lang theo bản năng mỉm cười, anh tuần bực người liền theo gió đêm nhộn nhạo ở trong ánh nến ánh trăng.

Cô gái hồ ly đón gió hít hà mũi, mừng rỡ: “A! Đúng vậy đúng vậy! Quả nhiên là cô nương Thiên Hạ Vô Song!”

Văn Thanh Dung liền lập tức bị hoan nghênh hoan nghênh kèm hai bên vào nhà nhỏ.

Hai cô gái tuổi nhỏ hưng trí bừng bừng vội vội vàng vàng, giống như vừa mới lập lên một phần thiên đại công lao.

Văn Tam Lang không hiểu gì đứng ở giữa phòng, hắn ngấm nhìn chung quanh.

Trong nhà bày biện mộc mạc, một cái bàn ba cái ghế hai cái giường, trên bàn đặt một bát canh xương heo lớn nóng hôi hổi, vừa bước vào nhà đã ngửi thấy cỗ mùi vị béo ngậy.

Quý công tử nhú nhú mày, chân đi gần đến bên cái bàn thấp.

Hai tiểu cô nương một trái một phải nâng cầm giữa đầu nhìn hắn.

Tam Lang nhập gia tùy tục ngồi xuống, thoáng chốc tới độ cao đồng dạng tiểu cô nương.

Hắn hỏi các nàng: “Mễ Tam Mễ Thất không ở sao?”

Cô gái mắt hồ ly đáp: “Đại ca đi ra ngoài tìm người.”

“Tìm ta?” Văn Thanh Dung sửng sốt, chẳng lẽ hắn là ở Văn phủ?

Cô gái mở cửa trước tiên bổ sung: “Đại ca nói hắn đã đáp ứng giúp người đi tìm cô nương Thiên Hạ Vô Song, cũng đã tìm mấy ngày rồi, không nghĩ tới, là cô nương Thiên Hạ Vô Song đã đi tìm đại ca trước!”

Văn Thanh Dung nhú mảy, năm phần giật mình năm phần nghi hoặc, nhìn tiểu cô nương khuôn mặt kiêu diễm trước mắt, hần bất tri bất giác liền thân thiết, “Các người tên gọi là gì?”

Cô gái mắt hồ ly lập tức nhắc tay: “Ta gọi là Mễ Tam! Là tỷ tỷ!”

Một người khác không cam lòng lạc hậu, cắn đầu ngón tay nói, “Ta gọi là Mễ Thất!”

Văn Tam Lang đột nhiên nhớ lại hai tỷ tỷ nhà mình, có chút cảm thán, vì sao tỷ muội nhà người ta, lại đáng yêu như này.

Dưới ánh đèn, hai nữ một nam, một lớn hai nhỏ, hai mặt nhìn nhau, các nàng cười, hần liền cũng cười.

Lúc đang cười đến mạt danh kỳ diệu bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Chúng tiểu cô nương mi phi sắc vũ, nhất đồng hoan hô: “Đại ca!” Nhất tề đứng dậy, chạy đi nghênh đón.

Văn Thanh Dung cũng đứng lên, quay lại nhìn, khó khăn lắm mới cùng nam tử đang kéo mình mà vào đối mắt, song song đều lắp bắp kinh hãi.

Mễ Tam Mễ Thất phong trầm mặt mỗi đang cầm một xấp quyển trục lớn, mỗi bên nắm tay một người muội muội vào nhà, cũng không phòng bị ở trong căn nhà sơ sài của mình nhìn thấy Văn công tử ngọc thụ lâm phong khách hàng lớn.

Văn Thanh Dung nhìn chằm chằm Mễ Tam Mễ Thất, trong lòng ngạc nhiên.

Kỳ quái! Hảo hảo một người, tại sao có thể ở trong vài ngày ngắn ngủi liền gầy thành cái dạng này!

Viên tròn tròn mập mập ban đầu đầy thịt bộ dáng như Phật Di Lặc, nay lại giống như bay hơi, mặc dù miễn cưỡng còn là một người mập, bất quá trong lúc bắt chợt đã lờ lờ tỏa sáng.

Mễ Thất lắc lắc tay ca ca, cực kỳ hứng thú chỉ vào Văn Tam Lang báo cáo: “Đại ca mau nhìn, có phải Thiên Hạ Vô Song người muốn tìm hay không?”

Mễ Tam gật đầu, bộ dáng thực thông minh khôn khéo nói, “Khẳng định đúng vậy, đại ca, ta đều giúp người nghĩ qua rồi, tuyệt đối không có hơi nách cùng bệnh phù chân, ” lại nghiêng mặt nhìn nhìn, tìm tòi bổ sung, “Mông không nhỏ, có thể sinh, cũng sẽ không nói nhiều!”

Văn Thanh Dung cười to.

Mễ Tam Mễ Thất bỗng nhiên hoàn hồn, oanh oanh đỏ mặt, hần chịu không nổi gãi gãi đầu, má lúm đồng tiền thật sâu, nhe răng nanh, chân tay luống cuống, “Tam. Tam công tử. tại hạ. cái kia. chính là bất tài. tiểu nhân. Ách.”

Văn Thanh Dung nhớ tới kỳ cảnh năm ngày trước mình đem đại mập mập uống canh thuốc Hồ Tiên khiêng lên xe ngựa. Liền lại cười ha hả, trực giác tựa hồ chưa bao giờ từng có vui vẻ qua như thế.

Chủ khách đều tự đứng lặng suy nghĩ, tâm sự tung bay, hàn huyền kì kì quái quái.

Mễ Tam Mễ Thất đột nhiên nhớ tới sinh kế của mình, vội vàng đưa quyển trục qua, “Tam công tử những cô nương này đều là loại trăm dặm mới tìm được một, không biết có phải Thiên Hạ Vô Song trong lòng ngài không.”

Văn Tam Lang một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh bàn, nhất nhất mở ra quyển trục, giống như xem mà không phải xem.

Hai tiểu cô nương chạy ra chạy vào, vội vàng bưng canh, giám sát ở bên cạnh, “Ca ca, một hơi, chạy nhanh uống vào.”

Văn Thanh Dung nghiêng mắt nhìn lại.

Bộ dạng Mễ Tam Mễ Thất có chút buồn rầu, nhưng vẫn là kiên trì uống đầy miệng mỡ, sau khi nuốt xuống, lập tức đánh cái buồn nôn, giống như phụ nữ mang thai.

Tiểu cô nương tiếp tục cổ vũ dụ dỗ: “Ca ca cố lên, uống xong có thể béo trở về.”

Văn Thanh Dung xem thế là đủ rồi, nhin cười không được.

Mễ Tam Mễ Thất sát ngôn quan sắc, lập tức đứng lên, “Cảm thấy này như thế nào? Lâu gia nhị tiểu thư thôn bên, gia tài bạc vạn, chỉ hơi có chút béo, phúc tướng! Là phúc tướng!”

Văn Thanh Dung trầm ngâm, “Ánh mắt quá nhỏ.”

Mễ Tam Mễ Thất thất vọng ồ một tiếng, có lẽ là do gầy đi không ít, cảm nhận ra nguyên hình, ánh mắt vừa to vừa sáng.

“Cái kia.” Văn Thanh Dung cố gắng đem tầm mắt của mình dừng lại trên bức vẽ các cô gái ở trên quyển trục, lại nhìn không được nhìn góc áo còn đôi giày đầy nước bùn cùng vẻ mặt mỗi một bụi sương của Mễ Tam Mễ Thất, vì Thiên Hạ Vô Song của hắn, y lại sẽ hối hận như thế, “Nam nhân làm mai mối, thực vất vả sao?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Mễ Tam Mễ Thất nghĩ nghĩ, trung thực cười, có chút ngượng ngùng, “Tại hạ chính là bất tài, tiểu nhân đương nhiên không thể so với các bà mỗi có thể xuất nhập khuê phòng của tiểu thư được, cho nên ngay từ đầu làm cũng chỉ làm mai mối cho chút người nhà nghèo, các nàng quy củ thiếu điều kiện thiếu, đi lại cũng phương tiện, dễ dàng tác hợp, sau lại làm thành vài bút mua bán sau, quen biết nhiều, người khác cũng không chê cười, mới dám vì ngài dùng sức tác hợp như vậy.” Hắn lại tiến gần Tam Lang thêm ba tấc, hơi thở lần lượt thay đổi, đầy mỡ ngáy, như là canh xương heo mới vừa rồi, Văn Tam Lang nghĩ.

“Vị Liễu tiểu thư này!” Mễ Tam Mễ Thất chỉ nữ tử ở trên họa, “Cầm kỳ thư họa đều bị tinh thông, lại động lòng người, lại ôn nhu.” Nói xong tràn ngập chờ mong nhìn Văn công tử, “Cảm thấy như thế nào, có phải Thiên Hạ Vô Song hay không?”

Văn Tam Lang thoáng dịch sang bên cạnh một chút, chưa nói tốt, cũng không nói không tốt, chỉ giở quyển tiếp theo.

Hương nến đã đốt đi hơn phân nửa, hai tiểu cô nương xinh đẹp họ Mễ đều mẹ mỗi ghé vào trên vai ca ca, gật gù gật gù nhẹ giọng ngáy, tiểu tư im lặng đứng ở phía sau hầu hạ.

Văn Tam Lang nhìn kỹ, phát giác huynh muội bộ dạng cũng không tính giống nhau.

Bên này, ca ca không ngừng chớp mắt, hắn cường lên tinh thần ứng phó Văn khách hàng lớn đêm khuya đến thăm nhà không cáo từ, đề thấp tiếng nói có một câu không một câu không đem các cô nương phương viên trăm dặm ở Tế Mi huyện đều khoe biến, thường thường lộ ra răng nanh, thường thường trung thực mỉm cười.

Văn Tam Lang nhìn nửa đêm, rốt cục nhìn không được tò mò, “Làm sao người có thể lập tức gầy nhiều như vậy?” Hắn trăm mối vẫn không có cách giải.

Ai ngờ Mễ Tam Mễ Thất lại quá sợ hãi, hắn bỗng nhiên trợn tròn mắt hổ, có chút chột dạ, lắp bắp giải thích nói mình tuy rằng gầy, bất quá vẫn là phi thường thành khẩn phi thường chuyên nghiệp tận tâm tận lực vì Văn Tam công tử cống hiến làm trâu ngựa vân vân...!

Béo gầy cùng thành tín có liên quan sao? Văn Thanh Dung cảm thấy thú vị, nghĩ rằng, người mặc dù gầy, tính tình nhưng vẫn là cổ cổ quái quái.

Mễ Tam Mễ Thất còn luôn luôn tại nói: “Từ năm ngày trước sau khi theo Văn phủ trở về, bụng sẽ không thoải mái, cũng không ăn được đồ nhiều mỡ,” Dừng lại một lát, nhớ tới cái gì, vội vàng bổ sung, “Đương nhiên đương nhiên, tại hạ chính là bất tài tiểu nhân tuyệt đối không có ý hoài nghi quý phủ đồ ăn có vấn đề! Tuyệt đối không có tuyệt đối không có!”

Văn Tam Lang nhìn trước mắt tại hạ chính là bất tài tiểu nhân, nghĩ đến canh Hồ Tiên, hơi hơi cười yếu ớt.

Tiểu tư ở một bên lại xen mồm vào nói, thiên đại đặc ý: “Tự nhiên, Đại Lực Hồi Xuân Hồ Tiên canh, tài liệu mới mẻ, độ lửa thích đáng, không phải tầm thường có thể sánh bằng, có thể có cái gì không ổn!”

Văn Thanh Dung quay đầu lại giận trừng hắn, lần đầu tiên có xúc động đem người này hành hung cắt lưỡi.

Mễ Tam Mễ Thất nghe vậy, cả kinh vươn người đứng dậy, hai đầu bánh bao của tiểu cô nương bên hai vai không có chỗ dựa, một bên một cái, cô lỗ lỗ nói lẫn ra chỗ khác.

Cả người Mễ Tam Mễ Thất run run, hấn chỉ vào bụng mình, “Hổ. Hổ. Hổ cái gì?” Mắt hổ trợn lên, ngất đi.

Văn Tam Lang vươn người tiến lên tiếp được hấn, nhúu nhúu mày, thở dài ngihĩ: Thật sự là gầy rất nhiều!

.

Người với người kết giao, tựa hồ luôn luôn định số, tựa như Văn Thanh Dung cùng Mễ Tam Mễ thất, thông thường người trước bắt đầu ngạc nhiên, người sau hôn mê kết thúc.

4. Chương 4: Một Ngày Của Văn Tam Lang

Một mảnh hổ sặc sỡ hóa thành hình người,

Vô số con mãnh hổ sặc sỡ hóa thành hình người.

Vô số con mãnh hổ sặc sỡ hóa thành hình người đem Mễ Tam Mễ Thất bao vây ở trung tâm.

Toàn bộ thế giới đều là tiếng hổ, răng nanh đan xen, mắt hổ trợn lên.

“Là người! Là người! Người ăn tiên của chúng ta! Người cũng là hổ tinh! Người cũng là hổ tinh!”

Mễ Tam Mễ Thất sợ hãi kêu lên, đập vào mắt có thể thấy được, vẫn là nóc nhà cũ kỹ, cùng cây nền đã cháy hết.

Nhìn trên người mình đắp hoa phục lụa xanh của ai đó, hấn hoang mang chớp chớp mắt hổ, bỗng nhiên nhớ tới —— anh hùng đánh hổ Văn Tam Lang, đêm qua ngay tại trong phòng của hấn, hấn ủy thác y vì hấn tìm kiếm một cô nương Thiên Hạ Vô Song.

.

Văn phủ sáng sớm, Văn Tam Lang trước sau như một đúng giờ tỉnh dậy, hấn nhìn nhìn trường đình hoa quý, hơi cảm thấy đau đầu, đêm qua cơ hồ không ngủ, hôm nay lại phải đối trời đập đất chống đỡ cạnh cửa Văn gia, hấn có chút không khỏe nhúu mày ——

Dạ dày của hấn a. Phổi của hấn.

Gọi tiểu tư bên người thay quần áo, cái áo mỏng lụa xanh lại không biết rơi mất ở nơi nào.

Mức nước rửa mặt, chỉ nghe tiểu tư ở bên lúu lưỡi, “Tam thiếu gia, hôm qua người nọ thật sự chính là đại mập mạp Mễ Tam Mễ Thất sao?”

Vì thế Văn Tam Lang chôn ở trong khăn mặt mỉm cười, hấn nghĩ, thật bản lãnh a, Mễ Tam Mễ Thất, mà ngay cả não gỗ cũng hiểu được người phi thường thú vị.

Đồ ăn sáng bình thường ở Văn phủ rất nhẹ, mấy đĩa thức ăn chay, cùng hai bát cháo đặc, Văn Thanh Dung hít hà, không có mùi tiên cạp, cả người cũng là ẩm áp lười biếng giã ra, trong thoáng chốc hấn nhớ lại tối hôm qua Mễ Tam Mễ Thất uống xong canh xương heo, cười lắc lắc đầu, hấn khẳng định, người này nên béo ra tới như thế.

Đang suy nghĩ, sắc trời dần sáng, ngoài cửa sổ không biết có con chim gì ở trên cây kêu lên.

Văn Tam công tử xuyên qua phủ trạch, cung kính đi vào nội thất cấp mẫu thân thỉnh an.

Văn lão phu nhân đang nằm trên giường, lão phu nhân run run từ trên giường vươn một tay.

“Tam Lang!”

“Con ở.” Văn Thanh Dung vội vàng tiến lên, Văn lão phu nhân lại một phát bắt lấy tay hấn.

“Vi nương nghe nói người ủy thác bà mới tìm vợ a.”

“Dạ.”

“Tam Lang.”

“Con ở.”

“Là bà mỗi dạng gì?”

“ ”

“Tam Lang ?”

Có người thở dài.

“Con ở.”

“Muốn tìm .. kia thật tin cậy .”

“Con biết.” Kỳ thật, Văn Thanh Dung cũng không biết, này thành thật tin cậy, là chỉ bà mỗi đâu? Vẫn là chỉ lão bà.

“Tam Lang.”

“Con ở.”

“Tam Lang, người lại gầy.” Lão nhân gia yêu thương vuốt ve tay hắn, “Tay cũng rất lạnh, vì nường phân phó canh tiên cọt xuống cho người, người phải uống nhiều a.”

Văn Tam Lang dở khóc dở cười, hắn rất muốn tự nói với mẫu thân mình, cách đó không xa còn có một mập mập, vốn tròn vo, đơn giản là uống lên canh tiên cọt ở Văn phủ, mà ngay lập tức liền gầy yếu đi.

Từ trong phòng cáo lui đi ra, Văn Thanh Dung thẳng đến tiền thính, hắn báo cho tôi tớ nhất định phải đem tất cả bình hoa cổ sắp đặt chắc chắn một chút, rồi sau đó, liền ngồi chờ Văn gia hai vị nháo sự tổ tông còn chưa rời đi giấc mộng, phân phó xe ngựa, chuẩn bị tuần tra Văn gia sản nghiệp.

Mang theo một hai tùy tùng nhẹ nhàng lên xe đi ra, sáng sớm Tế Mi huyện, tràn đầy một loại tiếng bình dân ồn ào.

Văn Tam Lang buông màn xe, ngồi ở bên trong xe nhắm mắt ngủ bù, tinh thần đông đưa , xóc nảy mỗi khi xe đi qua chỗ đường gập ghềnh.

Đột nhiên, hắn mở mắt ra, vung màn xe lên.

Ánh mặt trời theo mỗi căn nhà chiết xạ mà vào.

Mẽ Tam Mẽ Thất đang ngồi xổm ở ven đường mua hành, hắn coi như phi thường soi mói cẩn thận nghiên cứu mỗi đường vân của rễ hành.

Chỉ có bóng dáng trôi qua rồi biến mất.

Nhưng là, Văn Tam Lang lại phi thường khẳng định, giờ phút này Mẽ Tam Mẽ Thất , nhất định đang mỉm cười, hắn nhất định đem lông mày nhíu cong cong , mũi cũng nhíu, mắt híp thành hình trăng lưỡi liềm, xúng với miệng cười đầy răng nanh cùng má lúm đồng tiền.

Hắn nhất định đang cười, Tam Lang nghĩ, hai gò má của cô nường bán hành đã hồng như ánh bình minh.

.....

Văn gia sinh ý ở ăn, mặc ở, đi lại các nơi đều có lướt qua, Văn Tam Lang theo lộ tuyến thường lui tới, đi qua từng nhà tuần tra.

Từ cửa hàng quần sự, cho tới các cấp hỏa kế, tất cả mọi người trước mặt cùng sau miệng phun hoa sen.

*hỏa kế: tiểu nhị, người làm công.

“A! Là công tử đến!”

“Tam thiếu gia, ngài một đường hảo?”

“Văn lão bản! Hắc hắc! Văn lão bản!”

Trong tiếng kêu, tràn đầy vô cùng cung kính, khả năng ngưỡng mộ, khả năng ghen tị, khả năng sâu trong đáy lòng khinh thường chú ý.

Văn Thanh Dung nhất nhất gật đầu mỉm cười, hẳn biết, những người trước mắt này đều ở làm việc vì Văn gia, đều ở vì hẳn làm việc.

Bất quá, việc Văn Tam Lang làm là làm sao kết thúc những người trước mắt này. Hẳn biết, nhất định còn có một người mập, cũng đang bởi vì Văn Tam Lang thuận miệng nói đùa vài câu, mà đầy trời đầy đất tìm kiếm một vị cô nương Vô Song.

Hai người vốn không về ràng buộc, nhưng lại cũng có thể đột nhiên trong lúc đó tràn đầy liên hệ, Văn Tam Lang thở dài.

.....

Ăn trưa định ở Hoa Quang lâu, nơi đó đầu bếp có thể đem cá mè bình thường nấu đến hương thơm ngào ngạt.

Văn Tam Lang ở một phòng trang nhã lầu hai dùng chân kim bạc trắng ngần cách một thế giới khác, hẳn suy tính thật lâu sau, chọn chân heo kho tàu, thanh thủy túy kê, một đĩa tử hổ khâu hoa sinh, phối quế những điềm tửu ôn ôn lành lạnh, mà không có muốn cá mè nổi tiếng thiên hạ kia.

Hắn uống một ngụm điềm nhượng, chân heo thực ngậy, tất cả đều là đồ ăn béo, sau đó vừa ăn vừa nghĩ bộ dạng hình thể bành trướng của mình, chân chính có một phong vị khác.

Sau giữa trưa thêm thiếp một lát, hồi phủ tính sổ, đi ngang qua đường cái Quang Diệu, không ngờ gặp Mễ Tam Mễ Thất, hẳn đang cùng một lão phụ lớn tuổi hàn huyên, trong tay cầm đầy các quyển trục.

Văn Tam Lang có chút buồn bực, hẳn ở chỗ này đã sinh hoạt năm năm, còn chưa có chú ý tới còn có Mễ Tam Mễ Thất, như thế nào chỉ ngăn ngừn vài ngày, người này lại có thể tùy ý xuất hiện trong tầm mắt của mình.

.....

Một ngày của Văn Tam Lang, bình thường đều bận rộn từ đầu đến cuối, hẳn mới vừa ở phòng ngồi xuống, móng còn không có nóng chỗ, liền có quân sự đưa tới sổ sách thiên cao, tiểu tư ở bên lược chén châm trà, vẫn là mùi hổ đực phát tình phi thường nồng.

Phía đông thổ địa, phía tây mặt trời, xen lẫn tiếng kêu càng lúc càng gần của nữ tử.

Văn Thanh Dung, ngẩng đầu, khép lại sổ sách, vẫy lui quân sự, hẳn yên ổn ngồi ở chỗ cũ, “Đại tỷ, nhị tỷ, để ý bình hoa.”

Ngay sau đó, hai đoá khuyên thành danh hoa của Văn gia liền mang theo cuồng phong rầm rầm tiến vào, kèm thêm hương khí, kèm thêm bạo lực.

Văn đại tiểu thư đứng ở bên trái.

Văn nhị tiểu thư đứng ở bên phải.

Trung gian là nam đỉnh duy nhất trong Văn gia —— Văn Thanh Dung nhìn thi thể đồ sứ vỡ vụn trước mặt, bùi ngùi tiếc hận.

“Tam Lang!”

“Đại tỷ.”

“Tam Lang!”

“Nhị tỷ.”

Văn đại tiểu thư cùng nhau đi lên, “Tam Lang, ta nghe nói nga, người muốn cái nam bà mối?”

Văn nhị tiểu thư lại theo bản cũ: “Tam Lang, nghe nói, người thích một nữ nhân béo như con heo?”

Văn Thanh Dung suy tư một lát, đối đại tỷ gật gật đầu, đối nhị tỷ lắc đầu.

Văn đại vỗ vỗ cằm, hơi không đồng ý, “Bà mỗi tự nhiên là càng nhiều càng tốt, người nhìn chăm chăm một người làm cái gì!”

Đầu kia Văn nhị lập tức phản bác, “Hừ, Tam Lang tìm, tự nhiên là tinh anh trong tinh anh, ” nàng mỉa mai bán phao, “Có phải hay không a, Tam Lang?”

Văn Tam Lang đột nhiên nở nụ cười, nhớ tới bộ dáng Mễ Tam Mễ Thất đầu đầy mồ hôi thao thao bất tuyệt dùng từ ngữ cổ quái giới thiệu nhân duyên cho hắn.

Tinh anh sao?

Hắn càng cười càng vui vẻ.

Văn đại Văn nhị hai mặt nhìn nhau, chắc là bà mỗi rất tốt rồi, các nàng nghĩ.

Bà mỗi tốt = cô nương tốt = nhân duyên tốt = thành thân báỉ đường = nương tử = tiểu oa nhi.

Hai người đối diện.

“Kêu Văn Vũ!”

“Kêu Văn Minh!”

“Văn Vũ!”

“Văn Minh!”

“Văn Vũ Văn Vũ Văn Vũ Văn Vũ Văn Vũ Văn Vũ Văn Vũ!”

“Văn Minh Văn Minh Văn Minh Văn Minh Văn Minh Văn Minh Văn Minh Văn Minh !” Hô! Hô! So với người nhiều.

Vì thế, tín ngưỡng chi tranh lại lần nữa bắt đầu, tại đây trong cảm nhận của hai nữ tử, giống như có cái bà mỗi, liền lập tức sẽ có oa nhi, như vậy ăn bớt ăn xén nhân quả lần lượt gần, cho dù là bà mỗi tự mình làm Văn gia sinh oa nhi, cũng sẽ không nhanh đến trình độ như vậy đi.

Văn Tam Lang đỡ lấy cái trán đau đớn muốn nứt, phiền não phô thiên cái địa, thẳng hi vọng hóa thân sương khói, theo gió chạy đi.

Bầu trời nhiều vì sao.

Trên mặt đất thiếu cái nhân tinh.

Văn Tam công tử theo bản năng đi uống canh tiên cọt nâng cao tinh thần, hưởng hai vị tỷ tỷ đang kích chiến xin lỗi, sau đó hạ lệnh chuẩn bị ngựa, nói mình tạm thời nhớ tới phải đi báỉ phỏng vài cái khách hàng lớn, hắn cuối cùng liếc mắt nhìn bình hoa cổ may mắn còn tồn tại trong phòng, cắn răng vỗ áo mà ra.

.

Nhóm khách tự nhiên đều phi thường hoan nghênh Văn Tam Lang, bọn họ vẫn lễ hàn huyên với nhau, hâm rượu thiết yến, thỉnh thoảng có vũ cơ tướng mạo đẹp chân dài thắt lưng mảnh, trong bữa tiệc thảo luận nguồn cung cấp cùng đường xá an toàn.

Nhóm khách cảm thấy phi thường may mắn, nói bọn cường đạo thời gian gần đây tu thân dưỡng tính, ít khi xuất động, vì thế hoặc nhiều hoặc ít thêm vào chút khoản tiền.

Văn Tam Lang nhất nhất ghi lại trong sổ.

Sau đó nói đến việc tư.

Nhóm hộ khách đều đối với cử chỉ Văn Tam công tử tìm mọi biểu hiện ra hứng thú không tầm thường, có tỷ có muội, nữ quyền hiền lành lập tức bị củng cố giữa đề tài.

Văn Tam Lang lập tức tỏ vẻ chính mình đã tìm được môi gia cực kỳ tin cậy , cho nên đành phải đa tạ liệt vị ý tốt.

Vì thế, tiêu điểm thảo luận tự nhiên rất nhanh liền chuyển đến trên người vị môi gia nghe nói thực tin cậy kia.

Có vị khách vạch trần vị môi giới Mễ Tam Mễ Thất này đều không phải là nhân tài kiệt xuất, bình thường chỉ có thể khiến Triệu Ngũ, Vương Lục giết heo phối nhân duyên đánh cá.

Có hộ khách công bố họ Mễ một nhà đều là không rõ lai lịch thân thế quỷ dị, giống như bốn, năm năm trước mới trống rỗng xuất hiện.

Đương nhiên, cũng có nói Văn Tam công tử là ánh mắt gì, há lại sẽ bị lừa gạt che mắt vân vân.

Tóm lại, Mễ Tam Mễ Thất phiêu phù ở lời nói trong sương mù dày đặc, bỗng nhiên rõ ràng, bỗng nhiên mê ly.

Văn Tam công tử đánh ngựa hồi phủ khi còn đang nghĩ, giống như 4~5 năm trước, Văn gia cũng vừa dời vào Tế Mi huyện.

Một đường không nói chuyện, vượt qua góc ngõ, đằng trước đó là gần đầu đường, Mễ Tam Mễ Thất chợt hiện rồi biến mất.

Văn Tam Lang ghìm ngựa, hần không nhẹ không nặng kêu một tiếng, “Mễ Tam Mễ Thất.”

Mễ Tam Mễ Thất cũng không có nghe thấy, bởi vì hần đang toàn tâm toàn ý cấp rống rống hướng về quán thịt heo chạy như điên.

Trời tây trắng đông, tan chợ, quán thịt heo cũng chỉ còn thừa lại chút thịt chân bán không xong, lại không tốt ăn, lại dễ dàng béo phì.

Tiểu tư khó hiểu, công tử dẫn lên vỏ chuối đến sao, tiến lên nhắc nhở, “Tam thiếu gia?”

Văn Tam Lang bỗng nhiên hoàn hồn, hần nhẹ nhàng vung lên roi ngựa, chuyển hướng mà đi.

Đầu kia Mễ Tam Mễ Thất thở hồng hộc cùng Triệu Ngũ giết heo chào hỏi, sau đó bê một cái chân heo cao hứng phấn chấn cảm thấy mỹ mãn đi về nhà.

Hai người quay lưng mà đi.

.....

Sẩm tối Văn phủ đèn đuốc sáng trưng.

Văn Tam Lang cởi quần áo tới vai, quay đầu nhú mày, “Mễ Tam Mễ Thất đã tới?”

Quản sự cúi người hồi báo: “Dạ, hần đợi Tam thiếu gia hai canh giờ, lưu lại năm tranh cuốn.”

Văn Tam Lang trầm ngâm.

Quản sự còn nói, “Cuối cùng ta nói với hần, thiếu gia ngài không chừng muện mới hồi phủ, hỏi hần muốn ngày mai thỉnh sớm hay không.”

“Hần nói cái gì?”

Quản sự gãi gãi đầu, giống như hơi không hiểu, “Hần đột nhiên nhảy dựng lên, kêu to cái gì ‘ không tốt .. thịt heo ’, bỏ chạy .”

Văn Tam Lang sửng sốt, bỗng nhiên cười to.

Vì thế quản sự liền càng khó hiểu.

Không tốt .. thịt heo?

Rốt cuộc là tên cô nương? Vẫn là tiếng nóng của châu nào đó?

Văn Tam Lang xoa tay vẩy lui quản sự đang thì thào tự nói, đi vào bên cạnh bàn mở ra tranh cuốn.

Mở ra tranh cuốn một cô nương, trên mỗi một tranh cuốn là chữ xiên xiên vẹo vẹo viết tên cô nương cùng ngày sinh tháng đẻ, quê quán gia thế, có tài nghệ gì, có bản sự gì hơn người vân vân.

Hắn nheo mắt lại.

Này rất gầy, ném qua một bên.

Này quá mức rụt rè, ném qua một bên.

Cái này sao. Tựa hồ trẻ người non dạ.

Còn có này, mặt mày phù phiếm, nhưng lại mơ hồ có loại cảm giác dâm dăng.

Văn Tam Lang thở dài, đề bút trám mực ở phía trên giấy vàng tô tô viết viết, còn thật sự đem chữ viết sai lỗi chính tả của Mễ Tam Mễ Thất nhất nhất sửa lại, bớt đi một nét phẩy, nhiều chút nét cong.

Hắn dở khóc dở cười.

Tinh anh sao?

Này tinh anh, rốt cuộc có đọc qua sách hay không!

.

Rốt cục, một ngày bận rộn của Văn Tam Lang chuẩn bị kết thúc, hắn cởi ra tóc dài, xoắn lên góc chần, cơ hồ là dính gối liền ngủ.

Buồn ngủ tràn ngập , con hổ sặc sỡ năm năm trước trùng nhập cảnh trong mơ, anh hùng đánh hổ giương cung cài tên, chính giữa mãnh hổ, mãnh hổ thét dài, lại hướng Văn Tam Lang trong mộng tru lên đánh tới.

Văn Tam Lang kinh hãi, hơi thiếu thần, lẩn ở trên người mình đóng bẹp hai tay mình không ngờ biến thành Mễ Tam Mễ Thất, hắn nhìn mất hổ cùng răng nanh của y, nhìn môi từ xa đến gần của y, lồng ngực nóng bỏng.

Công hiệu của canh Đại lực Hồi Xuân Hồ Tiên khoan thai đến chậm, lại phô thiên cái địa.

Văn Tam Lang trong lúc ngủ mơ vô lực giãy dụa, buồn rầu rên rỉ, bất tri bất giác, một ngày của hắn, đã bị Mễ Tam Mễ Thất hoàn toàn chôn vùi.

5. Chương 5: Bí Mật Của Mễ Tam Mễ Thất

Chỉ cần có hô hấp,

Liền có bí mật.

Bí mật của Văn Tam Lang ,

Là mỗi năm mỗi tháng mỗi ngày mỗi đêm ,

Cùng người nào đó triền miên ở trong xuân mộng.

Mà đối với Mễ Tam Mễ Thất mà nói,

Cả người của hắn,

Chính là một câu đố.

Từ xuân nhập hạ, quần áo dần mỏng.

Văn Thanh Dung đứng đầu trong tất cả nam tính tinh anh của Tế Mi huyện, lại như cũ không có cô nương làm bạn.

Tay sai bà mối Mễ Tam Mễ Thất hối hả chạy khắp nơi, liên tiếp qua lại Văn phủ, như vào chỗ không người, mặc dù không hề đóng góp thành quả, chúng gia bà mối cũng chỉ giận mà không dám nói gì, bởi vì Văn

tam công tử chính mồm bần tiếng, nói chung thân đại sự của Văn Thanh Dung hẳn, về sau chỉ cùng người Mễ gia tương quan.

Phiền não ngập trời, Mễ Tam Mễ Thất gần đây càng gầy, hẳn thực nghi hoặc, vì thế không chỉ một lần cùng khách hàng lớn Văn gia công tử trường đàm.

“Tam công tử.”

“Tiểu Mễ, ngươi có thể bảo ta Tam Lang.”

“Tam Lang công tử.”

“ ”

“Ngài rút cuộc cảm thấy tiểu thư Tiền gia có chỗ gì không ổn?”

Văn Thanh Dung vắt hết óc nghĩ nghĩ, “À Đại khái là bởi vì nàng cười rộ lên không có má lúm đồng tiền, không ổn!”

Mễ Tam Mễ Thất nghe vậy mừng rỡ, má lúm đồng tiền hiện ra, “Có! Có! Có! Tiểu thư Lưu gia có má lúm đồng tiền!” Vội vàng rút ra tranh cuốn mở ra, mắt thấy mới là thực chỉ cho Văn Tam Lang xem.

Khách hàng lớn soi mới lại chỉ liếc mắt nhìn, liền quệt quệt khóe môi, “Tóc quá ít.”

“A?” Mễ Tam Mễ Thất cào đầu đầy tóc dày, giẫm chân thử dài, rồi sau đó tiếp tục cố gắng, vùi đầu vào trong tranh cuốn xem xét.

“Tiểu Mễ. ”

“A?”

“Không. Không có gì. ”

“Này như thế nào?”

“Rất gầy.”

“Nha. ”

“Tiểu Mễ.”

“A?”

“Nghe nói. À. Nghe nói lệnh tôn lệnh đường năm kia nhiễm bệnh mất, này. Lưu lại ba huynh muội các người sống nương tựa lẫn nhau, ách. Có phải thật vậy hay không?”

“Linh đường?” Mễ Tam Mễ Thất sững sờ, bỗng nhiên vỗ tay giật mình, “Ngài là hỏi cha nuôi can nương của tiểu nhân bắt tài đi. ” Hắn gật đầu, hơi có chút thương cảm.

“Cha nuôi can nương?” Văn Tam Lang bất động thanh sắc, chẳng trách Mễ gia huynh muội cũng không giống nhau.

“Năm đó ta bị trọng thương, ngã xuống Trọng Kỷ sơn, được người cứu. ” Mễ Tam Mễ Thất đột nhiên không lên tiếng, nhìn nhìn Văn Thanh Dung, ánh mắt phức tạp, “La gia tiểu thư như thế nào? Tóc lại nhiều, có chút thịt, lại có má lúm đồng tiền.”

Văn Thanh Dung vẫn là bất động thanh sắc, hơi hơi híp hai mắt, “Rất thấp.”

Người sau liền mặc danh kỳ diệu mặt đỏ tim đập, lấp bắp cười gượng.

Đề tài gián đoạn như vậy.

Bí mật, vẫn là bí mật.

.

Từng ngày qua đi, tởm mò cùng hứng thú liền ngày từng ngày tăng trưởng.

Tiểu tư Văn phủ nghiêm chỉnh huấn luyện, thiện giải chủ ý, vì thể rung thân hóa thành sét đánh vô địch mật thám, tai dài mắt dài lưỡi dài đầu dài.

“Báo cáo thiếu gia, Văn gia là bốn năm rưỡi mới dời tới Tế Mi huyện, lúc ấy Văn lão Hán bệnh cũng giống như gà cúm, hần gặp người liền nói mình là thợ săn ở Trọng Kỷ sơn, lớn tuổi, mới xuống núi dưỡng lão.”

“Báo cáo thiếu gia, hai năm lẻ năm tháng trước, Văn lão Hán cùng con dâu Văn đại nương bị nhiễm bệnh cấp tính, không mấy ngày liền đều chết hết, Mễ Tam Mễ Thất chính là theo khi đó xuất môn cầu sinh kế.”

“Báo cáo thiếu gia, vừa mới bắt đầu, Mễ Tam Mễ Thất giống như làm bán bánh nướng, bắt quá nghe nói hần sẽ không rao cũng sẽ không tính toán sổ sách, người ta mua một cái bánh nướng, hần sẽ trả cho người ta số tiền mua mười cái bánh nướng, mua bán tự nhiên mau bại.”

“Sau đó, hần đánh ra chiêu bài làm người giảng môi, bắt quá trong nửa năm trước cũng chưa nói thành quá một vụ, cuối cùng khó khăn mới đem cô nương bán cá miệng rộng cùng với Triệu Ngũ giết heo thẩu thành đôi, từ ngày đó lên, Triệu Ngũ đáp ứng, mỗi ngày nghỉ bán, liền đem thịt chân không có người mua đưa cho Mễ Tam Mễ Thất làm thù lao.”

Văn Tam Lang nhú mày.

Tiểu tư nhân cơ hội thở dốc một hơi, không ngừng cố gắng, “Đại khái là bởi vì đặt thịt chân ăn nhiều, Mễ Tam Mễ Thất ở mấy tháng ngắn ngủn thành đại mập mạp, bắt quá người càng béo, sinh ý nhưng thật ra càng tốt, người ta thấy hần tròn vo nhìn đi lên thành thật thành khẩn lại sẽ làm việc.”

Văn Tam Lang gật đầu, hần đương nhiên biết, anh tuần, đối với một người làm mai mối mà nói, là cỡ nào không được, chính là bởi vì như vậy, Mễ Tam Mễ Thất gầy xuống dưới mới có thể buồn lên trời, trăm phương ngàn kế làm cho mình một lần nữa béo phì, điều này cũng khó trách, nay bà mối Mễ, đi tới chỗ nào, liền có cô nương thét chói tai mặt đỏ si ngốc theo đuôi, đáng người mặt mày này, ai dám nhờ hần làm mai mối!

“Tam thiếu gia.”

“Còn có cái gì?”

Tiểu tư nuốt xuống nước miếng, trái phải thăm dò, “Tam thiếu gia, người xem Mễ Tam Mễ Thất này có phải là quỷ quái ở Trọng Kỷ sơn kia không?”

Văn Thanh Dung không biết nên khóc hay cười, “Nói bậy.”

Tiểu tư ủy khuất, “Thiếu gia, không phải tiểu nhân nói, là Mễ Tam Mễ Thất chính mình thừa nhận.”

“Nga?” Hần cả kinh, “Nói!”

“Hồi Tam thiếu gia, trước kia cũng có cô nương chủ động với hần Cái kia. Ách. Chính là cái.”

Sắc mặt Văn Tam Lang trầm xuống.

“Tở tình! Tở tình!” Tiểu tư kinh hồn táng đảm, vội nói tiếp: “Bắt quá hần đều cự tuyệt.”

Văn Tam Lang hừ lạnh, “Trọng điểm!”

Tiểu tư lau mồ hôi, “Hần tổng cùng các cô nương nói cái gì nhân quỷ khác đường, nhất định vô duyên.”

Nhân quỷ khác đường?

Văn Tam Lang đau đầu, thật đúng là không phải bí mật bình thường. Hơn nữa, càng tiếp cận, hần càng phát hiện, Mễ Tam Mễ Thất cất giấu quá nhiều bí mật ————

Tỷ như, hần nói mình tên là Mễ Tam Mễ Thất, lại không phải tên thật của hần, đơn giản là Đại muội muội của hần kêu Mễ Tam, tiểu muội muội kêu Mễ Thất, cho nên làm đại ca mới kêu Mễ Tam Mễ Thất, quả thực mặc danh kỳ diệu lẫn lộn đầu đuôi.

Hắn nói làm mai mối lợi nhuận ít, không biết năm nào tháng nào mới có thể để dành đủ đồ cưới cho các muội muội, cự tuyệt không có nghĩ qua lợi dụng chức vụ sẵn tiện lo lắng một chút chung thân đại sự của mình, còn có toan tính vô ý tránh né ánh mắt tràn ngập của các cô gái, không biết là có ý tứ gì.

Hắn luôn luôn ngồi ở cửa Văn phủ, bên một đồng tranh vẽ các cô nương, đầu đầy mồ hôi chờ Văn Tam Lang thu xếp công việc tiếp kiến, hắn tiến phòng liền tỉ mỉ vì khách hàng lớn giảng giải ưu thế của các nữ tử, lại không dám uống một giọt nước, một ngụm trà của Văn phủ, có khi Văn Tam Lang cũng không thoát kỳ quái, hắn chưa từng thấy qua bà mối chuyên nghiệp như thế, coi như tình nguyện đem chân chạy gãy, cũng phải vì hắn tìm được nhân duyên tốt.

Đối với Mễ Tam Mễ Thất cổ quái này mà nói, gầy yếu như một đạo sườn dốc không thể ức chế, hắn càng lúc càng gầy đồng thời cũng càng lúc càng anh tuấn.

Sau lại, dần dần hòa đồng quen thuộc hơn rồi, Văn công tử cũng bắt đầu thường xuyên quang lâm Mễ gia hàn xá.

Bình thường là ở buổi tối có ánh trăng; Bình thường mang theo một hạp điểm tâm nhỏ khẩu vị bất đồng nhẹ nhàng gõ cửa; bình thường, Mễ gia đại ca đều bên ba bên ngoài, như con thoi chạy qua chạy lại các phủ đệ của khuê trung thiếu nữ, vì Thiên Hạ Vô Song của người khác hối hả;

Bình thường, Văn Tam Lang đều ngồi chờ đến khi Mễ đại trở về nhà, cùng hắn nói một hai câu.

Sau lại, Văn Tam Lang còn tự ngượng tự nhạc phát minh một trò chơi có ý tứ, hắn sẽ hít chừng một hơi nhanh chóng kêu “Mễ Tam Mễ Thất Mễ Tam Mễ Thất Mễ Tam Mễ Thất”

Phía sau, Mễ gia huynh muội ba người, sẽ nghe tiếng mà động, đồng loạt nhấc tay trả lời, xoay mặt nhìn hắn, ba khuôn mặt kia, thật sự là muốn nhiều đáng yêu, thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Cứ trải qua từng ngày như thế, khi Mễ Tam Mễ Thất rốt cục ở trong lúc lơ đãng gọi hắn “Tam Lang” , Văn Thanh Dung quả thực mừng rỡ như điên, giống nhau cố gắng, đã quên Thiên Hạ Vô Song của ai, lại có nụ hoa chớm nở.

.

Đêm hè oi bức như thường, ngày ấy, Văn công tử theo thường lệ đạp nguyệt đi thăm người, hắn chậm rãi đi tới, lại bỗng nhiên ở cửa Mễ gia kinh ngạc gặp tam thất tuần mã thượng cấp.

Kia cũng không phải lương mã bình thường, mà là mã trong cường đạo, kinh nghiệm chiến luyện thần câu ở hí kưu bên trong, nhưng lại toát ra một loại biểu tình lưu manh.

Trong phòng tựa hồ phi thường nóng nực, đang có thanh âm kiêu ngạo ở kưu, “Có tới làm người của ta hay không!”

Văn Thanh Dung kinh hãi, chưa kịp suy nghĩ sâu xa liền nhấc chân, dùng lực đá văng cửa ra, tung người mà vào, liền nhìn thấy một nam tử khôi ngô cơ bắp tung hoành đang xách Mễ Tam Mễ Thất, cả người nhanh nhẹn dũng mãnh tanh mùi máu.

“Buông hắn ra! ! !” Văn Tam công tử thật sự nổi giận, thân thủ anh hùng đánh hổ ngay lập tức đứng lên, phát động thể công sắc bén.

Tiểu cô nương Mễ Tam hưng phấn hét chói tai.

Tiểu cô nương Mễ Thất đi theo hét chói tai.

Hai đứa nhỏ ở một chỗ thì thầm cười.

Thỉnh thoảng có người nói: “To gan lớn mật!”

Mễ Tam Mễ Thất bất khả tư nghị, bỗng nhiên khấn trương: “Cẩn thận! Tam Lang!”

Văn Tam Lang nhanh-mạnh mẽ tung người vội vàng thối lui, bên tai bắn qua một phen cương châm, khó khăn dính ở bên cạnh cửa gỗ rách nát.

Trong phòng bên cạnh bàn, một người gầy trẻ tuổi bộ ngực kỳ dị nhô lên cười lạnh, giữa năm ngón tay mang theo sáu cây cương châm, một người mập mạp trọc đầu trẻ tuổi đang nhìn chăm chăm chân thịt heo kho tàu đầy mỡ lờ lờ tỏa sáng trong chén rung đùi đắc ý.

Hán tử khô ngô nhìn nhìn tay trái xách ở Mễ Tam Mễ Thất, lại nhìn một chút quý công tử trước mắt lửa giận ngập trời, “Tiểu Hổ, ngươi nhận thức hần?”

Bí mật!

Bí mật!

Văn Tam Lang nhú mày thở dốc, lý trí dần dần làm cho lửa giận che phủ.

Mễ Tam Mễ Thất cười khở, nhẹ nhàng giãy dụa, “Niết lão đại, ngươi. Ngươi trước thả ta xuống.”

Nam tử khô ngô bị kêu là lão đại lập tức buông ra tay trái, đồng thời đem tay phải lấy đồng dạng tư thế mang theo trẻ nít nhỏ cũng ném về phía sau, trong miệng nói: “Này , Biển Đậu, giúp ta ôm nhi tử!”

Người gầy ngực nhô ra kêu má ơi thảm thiết, đương trường ném cương châm, tay chân luống cuống nhào lên, khó khăn lắm đem trẻ nít nhỏ xoay tròn giữa không trung hạ xuống bệ cái đầy côi lòng, “Trời ạ! Lão đại! Ngài cũng biết đây là con trai của ngài, không phải bánh bao thịt sao!”

Văn Thanh Dung nhìn chăm chăm Mễ Tam Mễ Thất, “Ngươi nói, bọn họ là ai! ! !” Khuôn mặt quý khí ẩn ẩn hiện ra dữ tợn, vẻ mặt kia, liền giống như giết người gấp đả thương, bắt giặc gấp ăn trộm, bắt kẻ thông dâm gấp song.

“Đều là bằng hữu! Đều là bằng hữu!” Mễ Tam Mễ Thất cười lớn, chỉ ở người gầy mới vừa rồi hung thần ác sát phóng ra cương châm, nay luống cuống tay chân dồ dồ đưa nhỏ nói: “Vị này là Biển Đậu nương nương!”

Chỉ ở trẻ con đáng yêu trong lòng nam tử ngực nhô ra hai tay loạn múa như quạt, giống như chưa đầy tháng nói: “Vị này là Niết Niết Hồng thiếu gia.”

Chỉ ở người mập mạp trọc đầu đang thềm thường nhìn chăm chăm thịt chân chảy nước miếng nói: “Vị này là Nhục Thái đại sư.”

Cuối cùng rốt cục chỉ đến nam tử dương cương khí chất nhanh nhẹn dừng mãnh, “Này. Vị này là Niết lão đại.”

Văn Tam Lang hừ thật mạnh, ánh mắt như tên như đao.

Niết lão đại cảm thấy thú vị, ôm ngực mà đứng, tựa tiểu phi tiểu.

“Vị này là Văn gia Tam công tử, cô nương Thiên Hạ Vô Song!” Một bên Mễ Thất học khẩu khí của ca ca, chỉ vào Văn Tam Lang.

Biển Đậu nương nương ngạc nhiên, “Nga? Chính là đương sự đánh lão hổ?”

Niết lão đại nhìn thoáng qua Mễ Tam Mễ Thất , ý do vị tấn.

Người sau lập tức mặt đỏ.

Bí mật!

Bí mật! !

Lại là Thiên sát bí mật!

Văn Tam Lang oán hận nghiêng răng.

Đầu Nhục Thái hòa thượng giống như đã không thể nhịn được nữa, hần nỏ lớn đánh bàn, “Lão đại! Không đi nữa ta cũng thật liền thủ không được rồi!”

Niết lão đại quay đầu, làm theo xách quá nhi tử, tư thế làm theo giống mang theo cái bánh bao thịt.

Biển Đậu nương nương xoay người ôm lấy Mễ Tam.

Mễ Thất tự lực cánh sinh ô chi ô chi bò đến trên đầu vai Nhục Thái hòa thượng, hưng phấn kêu to: “Trở về sơn trại! Trở về sơn trại!”

Nhục Thái đứng dậy, đi nhanh hướng phía cửa đi tới, giống như thịt heo trên bàn mộc chân, sẽ đuổi theo hần, đánh hần, bắt hần, cưỡng gian hần.

Niết lão đại nhìn Mễ Tam Mễ Thất, “Tiểu Hồ, ngươi không về?”

Mễ Tam Mễ Thất mắt liếc Văn Thanh Dung, hần dám khẳng định, chỉ cần hần gạt đầu, người này nhất định sẽ nhào lên cắn chết hần! Cho nên hần thực thông minh thực thông minh lắc lắc đầu.

Niết lão đại ngửa mặt lên trời nở nụ cười một trận, “Trở về núi!” Mang theo nhi tử Niết Niết Hồng thiếu gia cũng không quay đầu lại đi ra cửa.

Biển Đậu nướng nướng theo sát phía sau, đi ngang qua cửa gỗ lung lay sắp đổ, thuận tiện nhỏ xuống cương châm.

Trong nháy mắt, phòng nhỏ ban đầu náo nhiệt im lặng như mộ.

Có người nào đó không thể nhịn được nữa ở nghiêng rằng.

“Này rốt cuộc là người nào! !”

Văn Tam Lang lửa giận bành trướng, mình ở trước mặt hần cơ hồ không có bất kỳ bí mật, y biết hần yêu thích, biết phiền não của hần, biết cô độc cùng kiêu ngạo ở chỗ sâu trong nội tâm của hần.

Nhưng là, hần lại biết về y cái gì!

Trừ bỏ bí mật!

Vẫn là bí mật!

.

Mễ Tam Mễ Thất kinh run sợ, “Tam. Tam Lang.”

Văn Thanh Dung cười lạnh xoay người, phất tay áo muốn đi.

Mễ Tam Mễ Thất đại cấp, “Tam Lang, ta nói ta nói, bọn họ là cường đạo trên Trọng Kỷ sơn! Bắt quá bắt quá, Tam Lang, bọn họ cũng không phải là người xấu! Thật sự!”

Văn Thanh Dung dừng lại, “Như vậy, kế tiếp ngươi đã nghĩ nói cho ta biết, ngươi cũng là cường đạo?”

Hừ, người nam nhân kia thân thiết gọi hần Tiểu Hồ.

Tiểu Hồ? Chính là tên hiệu của hần? Tại sao mình không biết!

Mễ Tam Mễ Thất cắn răng, hần phiền não cau mày, “Không. Tam. Tam Lang, kỳ thật, ta là hồ tinh.”

“Đáng giận! Còn muốn giấu giếm ta!” Văn Tam Lang đột nhiên phóng người tiến đến, một tay bắt lấy vai Mễ Tam Mễ Thất, một tay nâng cằm hần lên, há mồm liền cắn đi xuống.

Mễ Tam Mễ Thất che cổ kêu đau.

Ba tấc ở trên cổ, một loạt dấu răng đỏ tươi đỏ tươi, tựa như con dấu của Văn thị cửa hàng, bộp một cái đánh dấu ở trên người, hàng hóa bán ra, không thể đổi không thể trả lại.

“Hồ tinh?” Văn Tam Lang lộ ra một ngụm răng, “Đừng quên, ta chính là anh hùng đánh hồ, nếu ngươi là hồ tinh, liền càng trốn không thoát lòng bàn tay của ta!”

Mễ Tam Mễ Thất oanh oanh đỏ mặt.

“Tốt lắm, hồ tinh, đem tất cả bí mật của ngươi nói ra, “Tam Lang cười lạnh, “Bằng không, ta cắn chết ngươi!” Nói xong, hần thực lần tiến lên, ngậm cầm nam tử mắt hồ.

“Ta nói ta nói!” Mễ Tam Mễ Thất lập tức đầu hàng, trái phải trốn tránh, “Người. Người. Người trước tránh ra, như vậy ta nói như thế nào!”

“Người rút cuộc từ đâu mà đến!”

Cả người Mễ Tam Mễ Thất cứng ngắc, “Ồi!” Bỗng nhiên che lỗ tai.

“Nói a!”

“Ta nói ta nói, năm năm trước, người giương cung cài tên bắn trúng con hổ, người ngậm trong miệng chính là ta, lúc ấy ta từ xác hổ té xuống khe Trọng Kỷ sơn, may mắn Niết lão đại nhặt được ta, mang ta quay về Tha Tha Phong sơn trại trị liệu, ta ở trong hang ổ cường đạo sinh hoạt hai năm, sau lại, Văn lão nhị vợ chồng, chính là cha mẹ Mễ Tam Mễ Thất, ở trong một lần hỏa tịnh bị trọng thương, vì thế toàn gia dời về Tế Mi huyện, nghĩ tới một đoạn cuộc sống yên ổn. . . .” Hắn vận vẹo uốn éo mặt, hắn đều thành thật nói như thế, như thế nào Tam Lang còn không ngừng cắn hắn!

“Sau đó thì sao? Người vì sao cũng đi theo đám bọn hắn xuống núi? Nói tiếp a!”

Mễ Tam Mễ Thất thở dốc, “Ta. Ta. Ta tới gặp người!”

“Gặp ta?”

“Vô luận như thế nào, Tam Lang, người là ân nhân cứu mạng của ta, ” Mễ Tam Mễ Thất thở dài, “Nếu như không có người, ta sớm đã bị con hổ ăn sạch.”

“Cho nên người hao tổn tâm cơ, muốn thay ta tìm môn hảo thân?”

Mễ Tam Mễ Thất ảo não, “Người rất soi mói .”

Văn Tam Lang hí mắt, cắn một ngụm vào vành tai hắn.

Mễ Tam Mễ Thất lập tức ai oán kêu đau.

“Vấn đề sau đó, người như thế nào bị ác hổ nhìn trúng?”

“ ”

“ ”

Có người không kiên nhẫn, không quản gì nữa, đồng thời xuất lực.

Có người rên rỉ, hoàn toàn không biết nam bắc này nọ.

“Ta. Ta cũng không hiểu được, chính là cùng bạn học đi vườn bách thú hoang dại, không để ý khu mãnh thú xuống xe, không để ý bị con hổ đực nhìn trúng, không để ý liền. Ôi!”

Không để ý liền từ lưng hổ ngã vào cỏ dại.

Văn Tam Lang nhú mày, lời của người này, ngạc nhiên cổ quái, hắn nhưng lại hoàn toàn không thể lý giải.

Đang muốn đi ép hỏi thêm, trong mắt hổ của Mễ Tam Mễ Thất lại đột nhiên toát ra chân thành cùng buồn rầu chưa bao giờ có, “Có lẽ cuối cùng cả đời, rút cuộc trở về không được.”

Vì thế Văn Tam Lang mơ hồ hiểu được, người này, đến từ một chỗ rất xa, cười hổ, xuất hiện ở trước mặt hắn, sau đó bị một mũi tên của mình bắn xuống, không có thể quay đầu, hắn nở nụ cười.

“Như vậy. Người rút cuộc tên gọi là gì?”

“Ở trong này, ta chỉ có một cái tên này!” Mễ Tam Mễ Thất nói, mặc dù có chút ngạc nhiên cổ quái, bất quá, cũng là cái tên hắn quý trọng nhất, bọn muội muội đáng yêu nhất, cùng với cha nuôi cùng can nường cho hắn cẩn thận quan tâm.

Hai người đối diện thật lâu sau.

Văn Tam Lang nhìn chăm chăm Mễ Tam Mễ Thất đầy mặt vết cắn, tâm tình thật tốt.

“Họ Niết kia, cùng người có quan hệ gì?”

“Người nói Niết lão đại? Ôi!”

“Nói!”

“Hắn. Hắn cũng là ân nhân cứu mạng của ta! Nếu không có Niết lão đại ở bên cạnh hỗ trợ được ta, chỉ sợ ta đã sớm bị thương nặng mà chết .”

“Hừ, ân nhân của ngươi thật nhiều!”

“Phu nhân của Niết lão đại, chính là ta cấp giới thiệu !” Mễ Tam Mễ Thất đại đặc ý, “Đây là bút sinh ý đầu tiên khi ta tới nơi này!”

“Cho nên ngươi cũng tính tìm cho ta một người?”

Mễ Tam Mễ Thất sững sốt, ban đầu, thật sự y là nghĩ như vậy, ban đầu, thật sự y thật sự tại vì Thiên Hạ Vô Song của hắn lao lực thần hồn.

Ban đầu.

Ban đầu.

Lại không biết từ đâu, vốn không có ban đầu .

Văn Tam Lang dán vào môi Mễ Tam Mễ Thất mỉm cười thở dài.

Tốt lắm, tốt lắm, bí mật của người này, rốt cục đều ở trong tay của hắn .

“Này , ” Văn Thanh Dung thấp giọng nói: “Đừng trở về sơn trại nữa, ở tại chỗ này.”

Mễ Tam Mễ Thất ngập ngừng, “Này. Ta. Ta. Ta. Ta không có tiền để dành gì.

“Không quan hệ, ta có là được.”

“Ta không quá nhận thức chữ của các người.”

“Không quan hệ, ta dạy cho người.”

“Không có Mễ Tam cùng Mễ Thất, ta không biết chữ đâu.”

“Không quan hệ, ta giúp người chữ.”

“Ta chán ghét con hổ!”

“Không quan hệ, ta không làm gì rồi rãnh lên núi đánh con hổ!”

Mễ Tam Mễ Thất phiền não nhu nhu thái dương, “Người muốn ta làm tiểu tư của người?”

Văn Tam Lang cười lắc đầu, “Không. Ta cũng không thiếu tiểu tư!”

Mễ Tam Mễ Thất nghĩ nghĩ, đột nhiên giận dữ, hắn đẩy ra Văn Tam Lang, mài mài răng nanh, “Lão Tử nhưng không làm nam sủng của người!”

Văn Tam Lang ngẩn người, trừ bỏ “Tại hạ chính là bất tài tiểu nhân”, người này không ngờ còn nhiều cái tự xưng, vì thế hắn âm ỉ cười to, một phen bắt quá nam tử uy vũ tức giận, “Hảo! Hảo! Hảo! Ta làm nam sủng của người.”

.

Sau này, anh hùng đánh hổ Văn Tam Lang thật đúng là ngoan ngoãn làm nam sủng của Mễ Tam Mễ Thất.

Tuy rằng vẫn có phiền não, tuy rằng không thể sinh hạ tiểu oa nhi họ Văn đáng yêu, tuy rằng thường xuyên thiên hạ đại loạn, bất quá, Văn Tam Lang vẫn rất khoái nhạc.

Hắn nghĩ, hắn nhất định là tìm tới Thiên Hạ Vô Song của chính mình.

Kết thúc. Hổ môi

Khi Trần Lượng đi ra xe ngắm cảnh, đứng ở trong vùng mãnh thú nguy hiểm, hắn cũng không biết, tại sao mình phải làm như vậy.

Tất cả dị biến, chỉ phát sinh ở nháy mắt.

Còn chưa tới kịp cảnh giác, một đầu hổ sắc sỡ ngủ đông chỗ tới liền phá không mà ra, há miệng ngoạm Trần Lượng.

Lập tức, thiên hạ đại loạn, vô số súng thuốc mê làm thành con đường công nghệ cao cuối cùng.

Trần Lượng xóc nảy ở miệng hổ, chìm chìm nổi nổi, chết khiếp bán sống, hắn chỉ cảm thấy trước mắt hắc ám cùng hắc ám không đáy ở chỗ sâu trong ánh sáng không đáy.

Lúc ấy, hổ kia, chính là ngoạm lấy hắn, không chút do dự nhảy xuống biển sâu.

Vì thế, Trần Lượng hai mươi tuổi hài cốt không còn.

Mà ở bên trong thế giới kia, Văn Tam Lang mười tám tuổi giường cung cài tên, âm vang, Mễ Tam Mễ Thất như vậy sinh ra.

.....

Vượt qua trước hết một đoạn Địa Ngục cũng dường như thích ứng kỳ sau, Mễ Tam Mễ Thất cũng thường thường sẽ nhớ, đây là xuyên qua thời không trên mạng trong sách MM nhóm thét chói tai ham thích? Giống như người khác đều nói, đây là chuyện thật lãng mạn, bất quá, hắn đồ không biết là.

Hắn chỉ cảm thấy buồn trời sâu đất.

Sẽ không viết chữ, không hiểu lễ nghi, không có chuyên nghiệp tri thức, đường đường sinh viên khoa máy tính, ngay cả bán bánh nướng, cũng có thể bán đến táng gia bại sản.

Ngày cũng phát sầu, đêm cũng phát sầu.

Hắn sợ con hổ, sợ con chuột, sợ nửa đêm đứng dậy đi vệ sinh thì ngã vào thâm cốc.

Hắn sợ mình không thể vì Mễ Tam cùng Mễ Thất chuẩn bị đồ cưới, tìm được như ý lang.

Hắn cũng thật sợ mình cầm giữ không được, tựa như trong ngôn tình tiểu thuyết diễn cái dạng kia, yêu cô nương cổ đại khác, hắn không biết, này có tính không một loại loạn luân, có thể hay không sinh hạ quái thai dị chủng!

Nhưng mà, hắn sợ nhất cũng là, sinh thời, có thể báo đáp ân cứu mạng của anh hùng đánh hổ hay không; Thẳng đến Văn phủ dán ra bố cáo tìm môi, Mễ Tam Mễ Thất mới như trút được gánh nặng, bởi vì hắn rốt cục thấy được con đường báo ân kia.

.....

Văn Tam Lang ngọc thụ lâm phong, Văn Tam Lang bình hoa cổ ngọc thụ lâm phong, Văn Tam Lang mời hắn uống canh cũng là ngọc thụ lâm phong, Văn Tam Lang toàn thân không chỗ không ngọc thụ lâm phong thể nhưng ở trong tầng tầng bà mối chỉ chọn trúng hắn.

Đủ loại hết thảy làm cho Mễ Tam Mễ Thất hôn nhiên dục túy, trên thực tế, hắn cũng thật là say.

Ngày thứ hai tỉnh ở phòng ốc sơ sài, bọn muội muội hưng trí bừng bừng nói là xe ngựa Văn phủ đem ca ca nâng quay về, Mễ Tam Mễ Thất hồi hận nảy ra, anh hùng đánh hổ kia, nhất định sẽ đem chính mình xem thành cái phiên toái, một người mập mập quái dị mặc danh kỳ diệu.

Nhưng là, hắn lại đến đây, vào đêm có trăng.

Y vén rèm thấy hắn đứng ở trong nhà, lại có loại cảm giác điện giật.

Tuy rằng sau lại quả thực chính là tai nạn, tiểu tư nói lộ ra, nói canh hôm đó là tiên hổ chế thành.

Chỉ cần vừa nghĩ tới sinh thực khí (cái ý ý) của sinh vật đáng sợ nhất trên đời trợn nhậ tràng đạo của mình, Mễ Tam Mễ Thất liền rớt cuộc không thể khoan khoái ăn thịt, vì thế, hấn liền ngăn không được gầy yếu.

Hết thấy tất cả, đều là bởi vì con hổ kia.

Mễ Tam Mễ Thất thường thường trong lúc ngủ mơ bị dọa, tất cả liên quan đến con hổ đều làm hấn lạnh run, sau đó lại cũng vô pháp ngủ, thẳng đến có một ngày, Văn Tam Lang nói câu, “Nếu như không có con hổ kia, chúng ta liền vĩnh viễn cũng không biết đối phương, cứ như vậy già đi, cứ như vậy xuống mồ.”

Vì thế, Mễ Tam Mễ Thất từ trong niết bàn bóng đè, Địa phủ nháy mắt thành phù đồ (tháp chùa).

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-moi>